

1955

MÍROVÉ ÚSILÍ

10. VÝROČÍ OSVOBOZENÍ REPUBLIKY

K 10. výročí osvobození republiky Sovětskou armádou zavázala se obec upravit veřejná prostranství a okolí pomníku padlých, opravit chodník ke škole a občané své domky. ONV ve Val. Kloboukách poskytl obci částku 3.000 Kčs za akce „Zvelebení obcí k 10. výročí osvobození ČSR“. Oprava cesty ke škole v délce 510 m provedena nákladem 4200 Kčs (válcování, vyštěrkování) u příležitosti opravy okresní silnice na Horňansku a přes obce státní silniční správou. Veřejné studny před Frant. Dérrou a Stan. Dědkem opatřeny betonovými příklopy za 1.500 Kčs. Mnozí občané upravili své zahrádky a obíli své domky. Jaroslav Dědek, dělník, opatřil svůj domek číslo 67 novými okny a omítkou. Tento domek byl původně obecním hostincem postaveným asi roku 1878 za starosty Frant. Hyžíka. Prvním nájemcem byl Fran. Slabiňák. V těch dobách pila se hodně kořalka, v opilství strhly se rvačky a hostinský takové hosty vyhazoval, přičemž jeden z vyhozených narazil hlavou o sud v chodbě a zabil se. Hostinský potrestán vězením (ze vzpomínek Lud. Mudráka 80letého). Obec prodala hostinec Janu Urbaníkovi a po smrti jeho syna hostinského, pronajal si hostinec J. Dubovec (žid). V roce 1905 při velkém požáru shořel i hostinec a dům koupil Antonín Dědek, jehož syn tam dosud bydlí. Antnotnín Dědek, stolář, zařídil si v době obchodu smíšeným zbožím, když po první světové válce vznikl v obci nový obchod Lud. Mudráka č. 105, Dědkův obchod neprosperoval a zanikl v roce 1929. V roce 1932 pronajali si obchodní místnost Dědků obchodník Jaroslav Hamalčík, syn majitelky mlýna č. 29., po jeho odchodu do nově postaveného domu č. 143 a v roce 1940 pronajal si byt u Dědků strojník Karel Malaník. Týmž přesídlil do čísla 41 a místnosti užívá nyní majitel.

KANALISACE A VODOVOD, URGENCE

MNV znovu předložil Krajské vodohospodářské službě v Gottwaldově žádost o zřízení vodovodu v obci, neboť po dokončení vodní nádrže u Šanova zůstane obec bez vody. Kanalisační a vodovodní projekty jsou připraveny. K stavbě nebylo v roce 1955 přikročeno.

ZRUŠENÍ POŠT. PAUŠÁLU

Vydání obec a školy zvětšilo se o několik set Kčs zrušením poštovního paušálu. Do roku 1955 se úřední dopisy nefrankovaly.

SANITNÍ JATKA

Po osvobození republiky zřízena v obci v roce 1946 sanitní jatka. Vedoucí sa. ja. F. Vincenc Janošík, řezník č. 60 postavil si těsně před druhou světovou válkou v r. 1939 porážku a jaku, chtěje se osamostatnit. Provoz sanitní jatky je silný, někdy nutno porazit neb zpracovat až 25q masa denně. Do jatky přivázejí chovatelé nemocný neb poraněný dobytek z přidělených obcí: Popov, Štítná, Jestřabí, Haluzice, Lipová, Nevšová, Petrůvka, Rudimov, Slavičín, Hrádek, Divnice, Bohuslavice, Hostětín, Šanov. Kvalitní maso odváží se do Luhačovic, odtud do prodejen v okrese. Obrny zasilá do Břestu, okres Kroměříž k zpracování na konzervy a salám. Požitelné, ale méně hodnotné maso zužitkuje se v závodních kuchyních. Nepoživatelný materiál tzv. konfikáty jsou zpracovány na technické tuky a mýdlo v kafilerii v Otrokovicích, anebo drnomistr v Bylnici je zakope.

Sanitní jatka má pro obec důležitý význam (a zvláště v době přidělového systému). V případě dostatku masa v sanitní jatce a jsou-li závodní kuchyně zásobeny prodává se dobré různé maso přímo v obci za režijní cenu 10-12 Kčs t.j. polovina až třetina normální ceny. Tyto příležitosti jsou hojně používány občany místními i z okolí.

DŮCHODOVÉ ZABEZPEČENÍ

Nesmírně důležitým a blahodárným opatřením vlády republiky jest důchodové zabezpečení všech pracujících, jež se prakticky týká celého národa. Přiznává občanům důchod ve stáří, při ztrátě živitele a ve všech případech, kdy pro nepříznivý zdravotní stav si nemohou získat prostředky k živobytí. Sociální zabezpečení má zvláštní význam pro život naší vesnice. Staří a invalidní zemědělci, kteří dříve, za kapitalismu, byli zpravidla bez dostatečných prostředků k živobytí, mají nyní, tak jako dělníci a zaměstnanci, nárok na důchod. Sociální důchody, které se většinou poskytují starým a práce neschopným rolníkům, zbavily drobná a střední hospodářství tíživého břemene - výměnků - a odstranily ponižující vztahy mezi rodiči a dětmi. Od října 1952 vyplácejí se i zemědělcům poprvé starobní, invalidní, vdovské a sirotčí důchody a důchody pro bezmocnost a o šetření v nemocnici. Kromě toho přiznává se důchodcům i výchovné na děti do 16let podle počtu dětí měsíčně: 70, 170, 310 Kčs a zvyšuje se o 160 Kčs měsíčně na každé dítě. Výchovné na děti pro vdovy je vyšší a činí: 120, 260, 420 Kčs a zvyšuje se o 160 Kčs na každé další dítě. Pojištěncům poskytuje se jednorázově výbavné 1.000 Kčs (5 let zaměstnání a 4 roky pojištění podmínka) matkám po porodu na dětskou výbavičku 650 Kčs a konečně pohřebné 1.000 Kčs.

V Rokytnici pobírá starobní, sociální a invalidní důchod 55 důchodců v měsíční částce 17.350 Kčs.

ČTVRTÉ SNÍŽENÍ CEN

Dne 1. dubna 1955 bylo provedeno čtvrté snížení cen. Týkalo se podobně jako třetí snížení dne 1.4.1954 převážně průmyslového zboží. U potravin sníženy jen ceny rostlinných tuků, rýže a některých méně významných druhů zboží. U průmyslových výrobků sníženy ceny textilu, mýdla, praček, vysavačů, radiopřijímačů aj.

POPULACE V OBCI

Populace v Rokytnici v posledním desetiletím					
Rok	Sňatky	Narození		Úmrtí	
		chl.	děv.	muži	ženy
1946	6	9	13	4	3
1947	6	6	8	2	3
1948	6	3	4	4	3
1949	10	3	8	2	4
1950	11	3	4	3	3
1951	12	3	4	2	4
1952	9	7	9	5	5
1953	10	9	10	3	3
1954	3	6	6	3	-
1955	13	8	8	1	

Sňatky a pohřby jsou z mála příležitostí, kdy se schází užší i širší příbuzenstvo, přátelé a sousedé k společnému veselí neb smutku. Narození a hody oslavují se v užším rodinném a přátelském kroužku.

Před každou svatbou přicházejí místní hudebníci před obydlí nevěsty (i ženicha) a vyhrávají svatební a jiné písně na rozloučení se svobodou. Pak jdou do domu a jsou pohoštěni. Snoubencům v předvečer svatby blahopřeje a vyhrává místním rozhlasem i obec. V předcházejících dnech, nejčastěji v neděli obchází nevěsta se ženichem příbuzné a přátele, aby ženicha představila a pozvala hosty na svatbu. Také družičky a mládenci chodí zvat a v den svatby přivádějí ty hosty, kteří z nějaké příčiny se opozdili, anebo čekají, až pro ně přijdou. V obydlí nevěsty je již nachystána hojná snídaně, víno, káva, čaj, koláče, jitrničky, klobásy, uzenky (jídla a pečivo chystají kuchařky týden dopředu). Když družičky přivedou ženicha před odchodem do matriční síně a do kostela oba snoubenci děkují rodičům za výchovu a péči a prosí o rodičovské požehnání. Pak se odebere celá svatba v původu za výskotu družbů a družic na NV. Matrikář a předseda NV jsou připraveni. Ve vyzdobené matriční síni po úvodu matrikáře, předseda opatřen trikolorou v národních barvách a odznakem republiky po projevu o významu manželství prohlásí k snoubencům po jejich souhlasu k uzavření manželství: „Jelikož jste splnili všechny podmínky pro vznik manželství, prohlašuji vaše manželství za právoplatně uzavřené.“ Po podpisu protokolu snoubenci a svědky, odjede celá svatba ozdobenými auty a autobusy k církevnímu sňatku do Slavičína. (Ještě před 20 lety jezdily svatby na ozdobených kočárech a žebřinácích). K přípravě svatební hostiny přispívají příbuzní, přátelé a sousedé potřebnými potravinami, přinášejí máslo, cukr, mléko, mouku, vejčička aj. Při bohaté hostině bývá až 60 i více hostů. Předkládá se hojné jídlo, několik chodů: slepičí polévka, hovězí, sekané maso, řízky, kachny, husy, vepřové, kompoty, pivo, víno, likéry a lihoviny, cukrovinky, dorty, černá káva, vše v hojnosti nachystáno na ozdobených stolech. K zvýšení svatebního veselí jsou mnohdy pozváni muzikanti. Po večeři odebere se celá svatba k taneční zábavě svatební končící mnohdy hodně pozdě za četné účasti mladých i starých.

Na všechny svatby bývá zvána zručná a ochotná kuchařka pí. Viktorie Koncerová, manželka mlynáře č. 29. Ona také radí nevěstám a zahajuje slavnostní oběd. Některý zvyky dle podání pí Koncerové:

Odprošování rodičů:

Drahý tatínku, drahá maminko, já Vás pěkně prosím, odpusťte mně, co jsem Vám kdy zlého udělal(a), abych svátost stavu manželského v hříchu nepřijala. Pán Bůh Vám zaplat' za Vaše vychování a prosím Vás udělte mně otcovské a mateřské požehnání.

Oběd zahajuje slovy:

Vítám já Vás páni hosti, jsme na svatbu pozváni od toho, od koho je stav manželský zřízený. Když matička Ježíšova po všech svatbách chodila, sv. Josef, sv. Jáchym, sv. Anna přítomna byla. Také i my, vzácní hosté, dřív než jísti budeme, žehnejme se svatým křížem, nábožně se modleme.

Příbuzní a hosté věnují nevěstě dárky:

Páni hosté přestaňte rozmlouvat, chci Vám za vaše dárky děkovat. Tento dárek není z bláta udělaný, ani ze dřeva vytesaný, ale je o hodných rodičů darovaný od šikovných družiček připravovaný.

Kdyby tato nevěsta před rokem (před dvěma) věděla, jaká ji bude potřeba, byla by prosila o tichý větříček, májový deštíček, zelený hájíček.

V tom hájíčku slaviček zpívá, žádný ho neslyší jen já a tato nevěsta milá.

Přišli jí říkati, že se má vdávat. Hned do Brna jela, šaty šila, vínky vila, z bílých konvalinek ten zelený rozmarinek, který Kristus Pán štěpoval, svatí apoštolové zalávali, abychom se všichni radovali.

Kdo se na této svatbě nenají, nají se až na moji.

Moje svatba bude v pondělí, Pán Bůh ví, po které neděli.

Moje svatba bude bohatá, bude na ní slépka rohatá,

kráva chocholatá, bečky od masa, plechy od piva, vidličky od pečiva.

Kdo chce na moji svatbu jít, musí si kus chleba vzít,

aby bez hladu mohl domů přijít.

Když se dávají dárky, říká se: „Nevěsto, nastav klín, at' je do roka dcera nebo syn“, nebo také: „Nevěsto, to ti dávám do koláča, abys měla do roka kudrnáča“.

Křtiny konají se nejčastěji v nejužším rodinném kroužku. Kmotři, příbuzní a přátelé přinášejí matce různé sladké pečivo „do kůta“.

Pohřby: před vnesením rakve z domu podávají pozůstalí příbuzným poctu lihoviny. K dovozu nebožtíků do Slavičina na hřbitov, používá se vesměs pohřebního vozu ze Slavičina. Po pohřbu bývají účastníci pozváni na „trachtu“ v hostinci a jsou pohoštěni rohlíky, pivem a lihovinou. Značná účast mládenců a družic je při pohřbu svobodných mladých lidí. Donedávna nesla mládež rakev až na hřbitov (5 km) nyní používá se pohřebního vozu. Pěkným zvykem v obci je rozloučení se nebožtíkem na návsi u kříže. Tklivý zpěv místních zpěvaček: Reginy Vojáčkové, manželky zvěrokleštiče č. 105, Ludmily Dufkové, manžel řidič aut č. 53, Františky Argalášové, manžel zedník č. 64, Marie Skočovské, manžel řidič autobusu č. 59 a Vlasty Antošové, manžel tesař č. 12 a proslov Hedviky Soškové čís. 7, je posledním rozloučením na poslední cestě z obce.

V přítomné době je v Rokytnici 13 vdovců a 32 vdov.

Nejstarší občané:

Ludvík Mudrák, soukromník č. 105 83 roky +1961

Marie Hamalčíková, majitelka mlýna 29 84 roky +

Vincenc Urbaník, rolník výměnkář 101 80 roků +

Josef Peléšek, dělník č. 80 81 roků +

František Hyžík, rolník výměnkář č. 32 77 roků.

ZVĚROKLEŠTIČI

Před 25 lety bylo v obci 9 zvěrokleštičů (rok 1930) dojíždějících za svým povoláním do Čech, na Moravu i Slovensko. Dnes bydlí stále v obci pouze jeden zvěrokleštič Cyril Vojáček, nevšovský rodák, přiženil se v roce 1950 k Mudrákom č. 105. Ostatní vymřeli, jeden jest přestárlý (Jos. Šuráň č. 90) a Rudolf Charvát č. 1 vzdal se zaměstnání po znárodnění živnosti a věnoval se zemědělství na svém hospodářství. V Čechách a na Slovensku pracují rokytenští rodáci zvěrokleštiči Kaerl a Josef Charvát z č. 25, Rudolf Hyžík z č. 32. Jaroslav Šmotek z č. 122, Josef Hrabina z č. 89 ve Vranově n. T. a Josef a František Hrabinovi z č. 14 v Polsku.

VČELAŘSTVÍ

V Rokytnici se včelařilo odedávna. Dnes je v obci 13 včelařů: Josef Argaláš, zemědělece č. 121, Frant. Hýbl, hajný v.v. č. 120, Bohumil Vrba, tesař č. 17, Antonín Argaláš, zahradník č. 3, Jaroslav Malaník, rolník č. 16, Tomáš Dolina, dělník č. 35, Jaroslav Šuráň, rolník č. 38, František Hyžík, rolník č. 32, Ludvík Mudrák, rolník č. 11, Jan Goňa, rolník č. 8, Josef Řehák, (křejčí) tov. dělník č. 134, Bedřich Jemelka, kovář č. 93, Karel Šuráň, úředník č. 104.

POŠTOVNÍ HOLUBI

Poštovní holuby chová Stanislav Srgaláš, rolník č. 37, 25 párů a Jaroslav Malaník, rolník č. 16.

HONITBA

Po nájemci honitby Vincenci Urbaníkovi, rolníku č. 101, pronajali honitbu v roce 1942 Josef Zabloudil, nadlesní ve Slavičíně a Josef Farník, četnický strážmistr v Bojkovicích (Dle nového zákona o myslivosti neprojímal se honitba zájemcům bez myslivecké zkoušky). Po osvobození republiky utvořena Lidová myslivecká společnost, která převzala honitbu v obci. Nájem 300 Kčs.

Členové LMS v roce 1955:

Vincenc Lukáš, tov. dělník č. 130
František Košelík, tesař č. 96
Josef Hyžík, tesař č. 135
Frant. Došla, tov. dělník č. 48
Vincenc Hyžík, zedník č. 138
Alfons Ondrušek, tov. zaměst. č. 128
Josef Koncer, tov. zaměst. č. 128

Celkový odstřel v roce: až 150 zajíců, 4-6 srnců, až 60 koroptví a něco bažantů a lišek. V dřívějších letech často se zatoulali do revíru „divočáci“ ze slovenských hor. V posledním čase jsou vzácnosti.

POŽÁRNÍ OCHRANA

Svaz požární ochrany při MNV (dříve Sbor dobrovolných hasičů) vede nyní František Šebák ml., rolník. Svaz čítá 18 členů.

Dlouholetým podnáčelníkem (od r. 1922) a náčelníkem od r. 1928-1948 byl Karel Zahálka, zemědělec č. 106. Do sboru vstoupil po návratu z ruského zajetí jako legionář. Za něho stal se sbor svým pořádkem, kázní a pohotovostí vzorem okolním sborům. Je jediným občanem v obci, jenž obešel a objel půl zeměkoule. Narukoval na začátku první světové války, účastnil se bojů na ruské frontě, v prosinci 1914 dostal se do zajetí u Rozvadova, odtud pěšky přes Moskvu a 14 denním pochodu na Sibiř do Kurganu. Vstoupil do České družiny, prodělal několik bojů při odjezdu českého vojska po sibiřské magistrále do Vladivostoku. V roce 1920 odejel na anglické lodi přes Tichý a Indický oceán, Arabské moře a Suezským průplavem do moře Středozemního a Jaderského do Terstu. Cesta z Vladivostoku domů trvala 52 dní. Domů se vrátil v roce 1921 po sedmileté nepřítomnosti.

ROKYTENŠTÍ HUDEBNÍCI

Rokytnice měla vždy vlastní hudebníky (viz rok 1927), kteří se postupem času zdokonalovali a modernisovali. Byla hudba smyčcová, ale převládla dechovka. Před válkou ji řídil Jan Škubník, rolník č. 21, ve válku 1939-1945 pro zákaz tanečních zábav se nehrálo. Avšak právě v tu dobu zrodila se nová kapela z několika nadšenců. Po válce nastoupila v sestavě: Jan Škubník č. 21 a jeho synové František a Ladislav (přišel o život na motocyklu v roce 1954), Bohumil Vrba, rolník č. 17, Ant. Goňa, zedník č. 5, Ludvík Mudrák, rolník č. 11, Miloš Kovařík, rolník č. 40, a Jan Saňák z Jestřabí. Po válce byly požadovány pro vedoucí tanečních souborů, kapelnické zkoušky. Zkoušku složil s úspěchem v Praze r. 1948 (z 10 kandidátů obstáli 4) mladý a nadaný hudebník Miloš Kovařík. V rámci OB sestavil nový taneční soubor, jehož členy jsou:

Miloš Kovařík, harmonika
Josef Janošík, řezník č. 48, saxofon Es alt
Antonín Goňa, zedník č. 5, saxofon Es alt
Jos. Gadaš (varhaník ve Slavičíně) saxofon, B tenor
Vincenc Trlica, údržbář č. 96, trumpet
Jan Goňa, rol. syn č. 8, trumpet
Josef Boráň, pozoun
Jaroslav Pastorek, strojník č. 75, buben

Soubor pořídil vlastním nákladem stejnokroj, pulty, zesilovač s mikrofonom (mikrofon 2750 Kčs, OB přispěla částkou 1500 Kčs z výtěžku ochotníků divad.) a soustavným cvičením zdokonalili se tak, že v obvodní soutěži venkovských kapel v roce 1955 umístil se na prvním místě před Slavičínem, Vlachovicemi, Štítnou, Bohuslavicemi, Lipovou a Vrběticemi a byl zván i do dalekého okolí (dubnice, Dolní Hričov u Žiliny, Klobušice u Ilavy, Gottwaldov, Nivnice, Rudice a v okrese val-klobouckém není snad jedné obce kde by neúčinkoval. Všichni členové souboru žijí v trvalém přátelském kolektivu a s povděkem vzpomínají na přátelské přijetí a pohoštění ve všech obcích, na Slovensku obzvláště.

PEKAŘSTVÍ V OBCI

Pekárna, postavená před 30 lety, dobře prosperuje. Nynější pekař Ladislav Habanec dodává chléb a pečivo i do Šanova, Hostětína a Jestřabí. Denně zpracuje 300 i více kg mouky.

Dům č. 45 (v němž je pekárna) byl až do roku 1930 hostincem s pálenicí borovičky (jalovcové). Na Horňansku a v

celém okolí rostlo hojně jalovcových keřů, (odtud i název Hornánska „Jalovčí“). Borovička se pálila z domácích jalovinek. Kultivací půdy zmizely i jalovce a pálenice zanikla koncem minulého století Při hostinci vedeno větší zemědělství s dvěma páry koní, párem volů a s 12 dojnícemi. Vše patřilo od dávných dob židovské rodině Ziemlichů. Hospodářství však klesalo a poslednímu majiteli zadluženému Leopoldu Zeimlichovu, prodán hostinec veřejnou dražbou advokátu Frant. Sušilovi v Brně. L. Ziemlich stal se v roce 1928 kostelníkem v synagoze v Uh. Brodě a jeho rodina (manželka, dvě dcery a syn) zahynula v Terezíně.

ŽIVOTNÍ ÚROVEŇ

Životní úroveň všech občanů je velmi dobrá (Poznámka 1951). Všichni mladí lidé a většina starších jsou zaměstnaní v průmyslu v okolí, v obchodě, ve stavebnictví i v zemědělství. S příjmem důchodců (17.350 Kčs) činí celkový příjem dělnictva v obci nejméně 200.000 Kčs měsíčně. Značná tato částka projevuje se v ošacení, stravě a domácím zařízení téměř všech občanů. V obci je 21 motocyklů, 3 osobní auta (Rudolf Charvát, rolník č. 1, Jan Škubník, rolník č. 21, Alfons Ondrušek, dělník č. 128), 3 nákladní auta (Lad. Habanec, pekař č. 45, Vincenc Janošík, řezník č. 60, Svaz požární ochrany, MNV). Rozhlasové přijímače jsou téměř v každém domovním čísle.

KOUŘENÍ TABÁKU

Nepříznivým vlivem příjmů je zvýšený počet kuřáků tabáku a větší spotřeba piva a alkoholu. Z celkového počtu 180 mužů ve věku od 17 let jest 123 kuřáků, většinou cigarety. Z žen kouří 1 osoba. Kouření „fajky“ úmrtím starších mužů téměř vymizelo. Něco málo je kuřáků „lulky“. Nejvíce se koří cigarety Partyzánka 16 hal, Džunky 19 hal, Lípy 20 hal, Globus 22 hal, Vltava 26 hal, Šárka 40 hal, Memphis 40 hal. Lulkovský tabák 1,90 až 4,50 Kčs. Průměrná denní spotřeba 10 cigaret na 1 kuřáka v obci činí 1230 kusů v ceně 196 Kčs, za rok 7.154 Kčs. Dle statistiky vykouřilo se v gottwaldovském kraji v roce 1955 590,260.000 cigaret. Celoroční průměr na kuřáka je cigareta 175 m dlouhá. (Čísla o kuřácích a spotřebě cigaret v obci jsou přibližná).

ODBĚR TISKU

Občané odebírají:

Rudé právo	18 výtisků
Práce	3
Mladá fronta	2
Svobodné Slovo	3
Lidská demokracie	8 výtisků
Zemědělské noviny	3
Naše pravda	18
Jiskra	50

STUDENTI

Jedenáctiletou školu ve Val. Kloboukách vystudovali:

Bohumil Malaník, syn. Boh. Malaníka, rolníka č. 108
Antonín Ševčík, syn Ant. Ševčíka, úředníka č. 77, oba jsou úředníky ve Valašských strojárnách ve Slavičíně.
Eliška Šuráňová, dcera rolníka Lud. Šuráně Pod Bukovinou, učít. ústav v Kroměříži.
Jarmila Charvátová, otec Rudolf Charvát, rolník č. 1, hospodář, škola v Gottwaldově.
Eliška Koncerová, otec Josef Koncer, zedník č. 42, poštovní učiliště v Olomouci.
František Zimášek, syn Jaroslava Zimáčka, truhláře č. 89, lékařská fakulta Košice.
Ladislav Argaláš, studující staveb. inženýrství v Brně, otec Josef Argaláš, rolník č. 121.

PŘÍŽENILI SE OD R. 1950

Cyril Vojáček, zvěrokleštič v Nevšové do čís. 105, manželka Regina, roz. Mudráková
Marie Slámová ze Šanova do č. 20, manžel Vincenc Pind'ák, strojník
Ladislav Saloki, elektrotechnik ze Slovenska do čís 73, Zdenka Mackova
Veronika Strdanová z Štítové, manžel Frant. Hýbl, lesní hajný v.v. č. 120.
Josef Tománek, dělník ve Štítné, do čís. 109 (Drahomíra Burešová)
Bohumil Bureš, dělník v Jestřabí, manželka Marie Navrátilová č. 80.
Jan Petřkovský z Petřkovic, stát. zaměstnanec do čís. 104 (Alena Šuráňová)
Stanislav Kynčl ze Štítné, manželka Zdenka Raková č. 72.
Marie Víckova ze Sádku (o. Opava) manžel Karel Argaláš, dělník č. 92.
Marie Poláchova z Popova a Miloslav Švec, dělník č. 114.
Vilemína Bláhová z Telče, manžel Antonín Starý, čís. 145.
František Pospíšil ze Štítné, manželka Vlasta Argalášová č. 37.
Jan Plšek, dělník ve Vlachovicích do čís. 122 (Marie Strnková)
František Antoš, zedník v Šanově, mnaželka Vlasta Stará č. 12.
Jaroslav Antoš, tesař v Šanově, mnaželka Marie Hrabínová č. 110.

PŘÍSTĚHOVALI SE

Josef Strnad, horník v Ostravě s rodinou do čísla 120.

Miloš Sedlář, staveb. asistent a Marie Kadlecová č. 47 (přiženil)

Jan Vicaník, ředitel školy s rodinou ze Slavičína.

Libuše Strnková z Hostětína a Miloš Goňa č. 118 (přivdala se)

Jos. Kolínek z Jestřabí s rodinou do čís. 103 (koupil hospodářství od Miklase)

Jos. Vašíček z Chebu, manželka Vlasta Argalášová č. 57 (přiženil)

Jan Tarabus z Jestřabí (koupil domek č. 61, od Vincence Bureše)

Miroslav Skočovský, řidič autobusů a manželka Marie Sucháčková č. 59

Miroslav Cejpek, dělník v Divnici k manž. Drah. Šuráňové č. 90.

ODSTĚHOVALI SE

Do Slavičína-Sídliště:

Martin Horváth s rodinou z č. 103 (manželka Anna Miklasová)

Jaroslava Koncerová s manželem z č. 42